

OLIMPIA A SZÁMOK BŰVÖLETÉBEN

Varázslatos szám a 8 – Kínában. Nem véletlen, hogy az évszázad show-jának kikiáltott 29. olimpiai játékok 2008-ban éppen a 8. hó 8. napján és este 8 óra 8 másodperctől tartol. A nyitány előtt 6 nappal is számszerűsíthető a 29. nyári olimpiai játékok.

MUNKATÁRSUNKTÓL

A minden idők legjobb olimpiája címre pályázik Peking, miközben ötvözni szeretné a csúcstechnológiát, a környezetbarát szemléletet és a kínai jelleget.

A csúcstechnológia csúcsait érzékelteti, hogy például a speciális időmérő eszközök súlya: 250 tonna, köztük 70 óriási eredménykijelző-tábla, sok ezer kamera, jeladó és érintőképernyő, amit 300 technikus és mérnök kezel. A zöld szemléletet az illusztrálja a legjobban, hogy a legújabb építmények közül két stadion formája is a természetet idézi, ezért emlegetik „Madárfészek”, illetve „Vízkokca” néven.

A földkerekség legrangosabb sporteseménye Kínában világraszóló show-nak ígérkezik. A 2008. 8. hónapjának 8. napján este 8 óra 8 másodperctől kezdődő megnyitó is a hatalmas és erős Kína felemelkedését hivatott hirdetni. Az időzítés nem véletlen: e kontinensnyi országban ugyanis a számoknak meghatározó a szerepük a mindennapi életben. Például a 8, azaz „pa” (ba) azért kedves szám, mert hasonlít a jólétet jelentő „fa” (fa) karakterhez.

A megnyitónak összesen 10 ezer szereplője lesz. A három és fél órás ceremónia látványos 50 perces blokkjában Kína ötezer éves történelmét is felidéz. De szerepet kap az olimpia öt hivatalos kabalaállata is. A hal, a panda, a tibeti antilop, a fecske, illetve maga az olimpiai láng egy-két írásjegyből, két egyforma szótagból áll, s ha az egyes szótagokat egybeolvassuk, akkor a - Bei jing huan ying ni - mondat az eredmény, mely annyit tesz: „Peking üdvözlí önt”.

■ A „Madárfészeknek” nevezett Nemzeti Stadionban rendezik a 29. nyári olimpiai játékok megnyitónapságát – „kínai harcosok” a főpróbán

FOTÓ: MTI/AP/ANDY WONG

Tompáné gyújtotta meg Szegeden az olimpiai lángot 1972-ben

MA IS VERSENYEZ A SPORTDÉDMAMA

A Szegeden áthaladó, Münchenbe tartó olimpiai fáklyát 1972-ben Tompáné Berta Anna vitte. A közönségkedvenc Pannika több mint fél évszázada szerelmesedett a sportba. Előbb kézilabdázott, ha kellett, atlétikai versenyen is bizonyította tudását, majd tekében ért el világra szóló sikereket, és most, 68 évesen is rendszeresen látogatja az edzéseket, küzd a versenyeken.

■ Szegeden is lobogott 1972-ben a müncheni olimpiai fáklya – a mellette álló Berta Annának már akkor is a sport volt a mindene

BÁTYI ZOLTÁN

- Még 1952-ben ütötték be a klubtagsági könyvembe az első sportorvosi igazolást, de ma is akkor érzem magam igazán jól, ha versenyre készülök - indította beszélgetésünket Tompáné Berta Anna, és arcán megjelenik az a „bertapannis” mosoly,

amit éppen úgy láthattak a nézők világversenyeiken, mint megyei bajnoki mérkőzéseken. Tompáné ugyanis az elmúlt évtizedekben oly sok versengést magára vállalt, hogy azt szinte képtelenség is lajstromba szedni.

Pályafutását a móravárosi Kinizsi-

ben kezdte, ahol a kézilabdások számítottak nem hétköznapi tehetségére.

Az ötvenes évek végén már az NB I-es makói csapat tagjaként futott ki a pályára, majd amikor 1969-ben abbahagyta a kézilabdát, a tekecsarnokba csábították. Az eredmény: egy évvel később már válogatott, 1974-ben Eppelheimben, 1976-ban pedig Bécsben volt tagja a világbajnoki címet elnyerő magyar csapatnak. Hogy emellett hétszer nyert egyéniben és hétszer párosban magyar bajnokságot, és megválasztották 1971-ben az év sportolójának?

Kézisből tekés

- Az elért eredményekre büszke vagyok. De visszatekintve pályafutá-

gyamatamájára, aki hétről hétre sporttáskával a kezében indul versenyekre, edzésekre.

Fáklyával a kézben

Legszebb emlékeit felidézve a müncheni olimpiára terelődött a szó.

- Soha nem fordult még elő addig, hogy az olimpiai láng átfusson Szegeden. Am 1972-ben úgy tervezték meg az útvonalat, hogy a Görögországból induló, München felé tartó fáklyát megnézhessek a szegediek is. Mivel az előző évben én nyertem el az év sportolója címet, sok-sok kiváló szegedi sportoló közül engem szemeltek ki a megtisztelő feladatra: a fáklyával fűsak be a Széchenyi térre, és az ott ki-

Ott következett egy-egy edzésen kétszáz gurítás a két kiló kilencvenhét dekás golyóval, majd irány haza, mert a család, férjem, két lányom is elvárta a gondoskodást. Ja, most jut eszembe: a világbajnoki címért kaptam pénzt, ha jól emlékszem, húszezer forintot, míg akkoriban az Év sportolója cím mellé 8 ezer forintot tettek a borítékba - nevette el magát Pannika, miközben együtt lapoztuk az ezernyi siker emléket őrző albumot.

- Ha tehetem, én még hetvenöt évesen is gurítani fogok. És másnak sem ajánlhatok mást, mint azt: ne törődjön az évek múlásával, próbálja meg rendszeresen karbantartani a testét, mert akkor a lelke is sokkal boldogabb - jegyezhettem fel Pannika elköszönő szavait, amibe csöppnyi keserűség is vegyült. - Nem vágyom én mindennap dicsérgető hátha veregetésre, de azt hiszem, a velem egykorú sporttársaim nevében is elmondhatom: talán egy kicsivel több megbecsülést megérdemelnék.

■ Tompáné Berta Anna 1976-ban tagja volt a világbajnoki címet elnyerő magyar csapatnak FOTÓ: MISKOLCZI RÓBERT

→ Sportra, fiatalok!

„Nagyon sajnálom a mai fiatalokat, akik leragadnak a számítógép mellett, legfeljebb a diszkóban rázzák meg egy kicsit magukat, mert nem is tudják, mennyi élményről maradnak le. Amikor meg azzal jönnek nekem, hogy Pannika, ma már a sport nem olcsó mulatság, azt válaszolom: ugyan, ne mondja nekem senki, hogy abból a pénzből, amit itálra, cigarettára, ki tudja, milyen haszontalan dolgokra költenek, nem futná terembéltre, sportfelszerelésre, kirándulásra. Talán ha többet tennének azért, hogy egy kiváló sportoló hamarabb váljon példaképpé, mint egy másodosztályú médiasztár, és az edzők előbb engednék játszani a gyereket, nem pedig azonnal azt lesnék, kiből lehet olimpiai bajnokot faragni, változna a helyzet a sportpályák környékén” - reménykedik Tompáné, a 68. születésnapját ünneplő sportdédmami - „bertapannis” mosollyal az arcán.

somra, azt mondom: ennél is fontosabb, hogy a sport nekem erőt, tartást, ezernyi örömet adott. A sporton keresztül élhettem át, milyen nagy-szerű érzés egy csapat tagjának lenni, barátokkal beutazni az országot, eljutni külföldre - mondta Pannika, aki a SZAK-nak, a SZEOL AK-nak, a Szegedi Postásnak és a KÉSZ tekecsapatának is számos győzelmében vállalt hatalmas szerepet magára 1996-ig, amikor 56 évesen elköszönt az élsporttól.

- Na persze már nem sorolhatom magam az élversenyzők közé, de a városi bajnokságban játszó Amazon csapatban azért még elég tisztességgel lökdösöm a bábukat, örülök, hogy a fiatalabbak még mindig számitanak tudásomra, tapasztalatomra - mondta az ország talán egyetlen olyan déd-

alakított díszes emelvényen gyűjtsam meg a lángot. Elmondhatatlan volt az örömöm, soha nem felejthető élmény - emlékezett a városháza előtti szereplésre Tompáné.

Persze sokat változott a sport azóta, hogy először fogott kézilabdát a kezébe.

A játék örömeért

- Miközben ma már mindent a pénz határoz meg, akkoriban mi még a játék örömeért mentünk a pályára. Sokan el sem hiszik, hogy én világbajnokként is amatőr maradtam, a Szegedi Konzervgyár munkása voltam egészen pontosan 39 évig és 204 napig. Az üzem azzal segítette felkészülésem, hogy kaptam két óra munkaidő-kedvezményt, így reggel hattól csak délig kellett dolgoznom normára, aztán egy kis pihenő után már mehettem is a tekecsarnokba.